

Evhamlı bir soruya hikmetli bir cevap

“Bu safi kalp adama ne diyeceğim, ne ikram edeceğim, iki gün bu dağda ne yiyeceğiz” diye düşünürken; sanki başını bir el çevirir gibi olur ve döner bakar ki, yanındaki ağacın dalları arasında kocaman bir ekmek hasıl olur.

“Ehl-i dünya bana der: “Ne ile yaşıyorsun? Çalışmadan nasıl geçiniyorsun? Memleketimizde tembelce oturanları ve başkasının sa’yi ile geçinenleri istemiyoruz.”

“Elcevap: Ben, iktisat ve bereketle yaşıyorum. Rezzâkımdan başka kimsenin minnetini almıyorum ve almamaya da karar vermişim. Evet, günde yüz para, belki kırk para ile yaşayan bir adam, başkasının minnetini almaz.”

Dönemin idarecilerinin Barla nahiyesinde tecrit halinde bıraktıkları Bediüzzaman’a farklı farklı açılardan baskıları devam etmektedir.

“Neyle yaşıyorsun? Çalışmadan nasıl geçiniyorsun? Memleketimizde tembelce oturanları ve başkasının sa’yi ile geçinenleri istemiyoruz.” 1 diye baskı uygularlar ve Bediüzzaman’ın iaşesini ve rızkını nasıl temin ettiğini, hayatını nasıl idame ettirdiğini sorarlar.

Bediüzzaman’ın bu soruya cevabı; iktisat ve bereketle yaşadığını, rızkı veren Allah’tan başka kimseye minneti olmadığını söylemesi enteresandır.

Belki bir gurur ve enaniyeti hatıra getirir düşüncesiyle kimseye söylemeyi arzu etmeyen, başkasının duymasını istemediği bir özel halinden bahseden Said Nursî; bu halinden bahsetmeyi hoş karşılamadığını, ancak dönemin idarecilerinin evhamlı, şüpheli bir tarzda sordukları soruya cevap vermek zorunda kaldığını beyan ediyor.

Küçüklüğünden beri halkların hediyesini, malını, zekâtını, maaşını hiçbir şekilde kabul etmediğini ifade eden Bediüzzaman; geçim noktasında hiç kimsenin minneti altına girmemeyi bir hayat düsturu olarak uyguladığını söylüyor.

Barla’da da beş yıllık sürgün hayatında hiç kimsenin ikramı ve hediyesini kabul etmediğinin altını çizen Said Nursî; “Öyleyse nasıl geçinirsin, neyle idare edersin?” diye sorulduğunda; “ikram-ı İlâhî ile yaşıyorum” der ve bereketi de ikram-ı İlâhiye arkadaşlık ettirir.

Geçim ve rızık noktasında Cenab-ı Hakk’ın kendisine ihsanı olduğunu söyleyen Bediüzzaman; ikram-ı İlâhiyi açıklamak zorunda kaldığını belirtiyor.

Bediüzzaman bir Çarşamba günü Süleyman isminde bir mübarek misafirle Çam Dağı’ndadır. Cuma gecesi olmuştur. Mübarek Süleyman bu Cuma gecesinde Bediüzzaman’la birlikte dağda duâ etmek istemektedir.

Bediüzzaman'da onu kırmayarak yanında kalmasına müsaade eder. Ama yiyecek olarak, ibrikte bir parça su, bir parça çay ve şeker vardır.

Misafire ikram edecek çay vardır, ama çayın yanında ekmek yoktur. Bir parça ekmek vardır, ama o da küflenmiştir.

"Bu safi kalp adama ne diyeceğim, ne ikram edeceğim, iki gün bu dağda ne yiyeceğiz" diye düşünürken; sanki başını bir el çevirir gibi olur ve döner bakar ki, yanındaki ağacın dalları arasında kocaman bir ekmek hasıl olur.

Yirmi-otuz gündür bu tepeye hiçbir insan çıkmamış ve hiçbir canlı kuş, kurt o ekmeğe ilişmemiştir.

Bediüzzaman misafirine şöyle seslendi: "Süleyman müjde, Cenab-ı Hak bize rızık verdi."

Demek ki neymiş?

Rezzak-ı Hakikî olan Cenab-ı Hak veli kullarına ikram-ı İlâhî olarak rızık verirmiş.

Zikrullah ve evrad haliyle insan öyle bir hale erişir ki o insanda;

"Övülmek, kötülenmek bir olur. Hastalık ve afiyet aynı olur. Zenginlikle fakirlik fark taşımaz. Dünyanın gelmesi ve gitmesi eşit olur."

Anlattığımız haller bir kimsede tam olursa, nefsi yok olur. Tabiat ateşi söner. Şeytanı, önünde boynu bükük olur.

Dipnotlar: Bu hale eren için Hak kapısından çevirecek ve yoldan alıkoyacak kimse olamaz. Ordusu hezimete uğratılamaz. Tevhid kılıcı için bir hudut çizilemez. İhlâs adımları yürümekle yorulmaz. Hiçbir iş ona güç gelmez. Hiçbir kapı, önünde kapalı durmaz; açılınca da kapanmaz. Önünde kapılar açılır, kilit açılır.

Kimse durdurmaya güç yetiremez. Bu hal, Hak tarafından ona bir lütuf olur. Hak ona fazlından yedirir, ülfet halinden içirir." 2

"Zekeriya (as) onun (Hz. Meryem) yanına mihraba her girişinde, onun yanında bir rızık bulurdu. 'Ya Meryem bu sana nasıl nereden geldi' deyince, O'da 'Allah tarafından' diyordu. Muhakkak ki Allah, dilediği kimseyi hesapsız rızıklandırır." 3

Dipnotlar:

1- Bediüzzaman Said Nursî, Mektubat, YAN, 16. mektup.

2- Fethu'r-Rabbani, 60, meclis, Abdulkadir Geylani'nin vaazlarının müritleri tarafından oluşturulan eser.

3- Al'i İmran Sûresi, âyet, 37.

Atilla YILMAZ